

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **ZELENÝ SPORT s.r.o.**, se sídlem Slatina 116, Slatina, zastoupená MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, proti rozhodnutí předsedy vlády ČR pověřeného řízením Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 28. 3. 2017, č. j. MPO 31973/16/10200/01000, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2021, č. j. 8 A 96/2017-115,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předseda vlády České republiky pověřený řízením Ministerstva průmyslu a obchodu rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017, č. j. MPO 31973/16/10200/01000 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „*prvostupňový správní orgán*“) ze dne 15. 11. 2016, č. j. MPO 31973/2016 (dále jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“), jímž nebylo žalobkyni dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 228/2005 Sb., o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon č. 228/2005 Sb.*“), uděleno povolení k dovozu zbraní z republiky Srbsko, neboť to vyžadují bezpečnostní zájmy České republiky. Tento závěr byl učiněn na základě nesouhlasného vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2016,

č. j. MV-98754-3/OBP-2016 (dále jen „*stanovisko*“).

[2] Zrušení obou správních rozhodnutí i stanoviska a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení se žalobkyně domáhala žalobou. Poukazovala na irelevantnost a spekulativnost závěrů o trestním stíhání pana M. R., který navíc ani nefiguruje ve vedení společnosti; pro tvrzení, že je exponovanou osobou, nebyla opora ve správním spise. Dále namítala nedostatečné vypořádání jejích námitek a předložených důkazů ve správních rozhodnutích a také porušení zásady rovného přístupu a s ní spojených základních zásad správního práva likvidací společností, ve kterých figuruje pan R. Poukázala také na to, že je držitelem dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby vydaného NBÚ. Napadené rozhodnutí navíc nevysvětlilo, jak porušují zákon současní jednatelé, paní Zdeňka Rudolfová a pan Martin Rudolf. Závěrem žalobkyně rozporovala závěry o tom, že by skladovala zbraně v rozporu se zákonem.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) poprvé rozsudkem ze dne 15. 9. 2020, č. j. 8 A 96/2017-85, napadené rozhodnutí zrušil s ohledem na nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěl k závěru, že se v něm předseda vlády dostatečně nevypořádal s námitkami žalobkyně a nevymezil odlišnosti v žalobkyní zmiňovaných případech, aby odůvodnil, že nepostupuje diskriminačně a s libovůlí, ale naopak předvídatelně. Ostatní námitky městský soud shledal neopodstatněné. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2021, č. j. 2 As 358/2020-38, na základě kasační stížnosti žalovaného. Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal; přestože předseda vlády v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, v jakých okolnostech odlišnosti spočívají, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že to bylo především množství závažných nedostatků v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municí a výbušninami. Jednalo se o pochybení v evidenci zbraní a munice, zabezpečení objektů a další nesrovnalosti, které ve svém souhrnu představují ucelený řetěz důvodů vedoucích k nevyhovění žádosti žalobkyně, a které její žádost odlišují od ostatních.

[4] Vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu městský soud rozsudkem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 8 A 96/2017-115, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Shrnl, že v napadeném rozhodnutí jsou detailně popsána pochybení žalobkyně představující důvody vedoucí k nevyhovění její žádosti. Předseda vlády i žalovaný dostatečně prokázali a vysvětlili, že trestně stíhaný pan R. má i nadále podstatný vliv na činnost a jednání žalobkyně a zánik jeho funkce se jeví jako účelový. Na tom nemůže nic změnit fakt, že stávající jednatelé, rodinní příslušníci pana R., neporušují žádné zákony. Městský soud poukázal na to, že až do okamžiku, kdy tyto skutečnosti přetrvávají, lze trvat na tom, že důvody pro neudělení povolení nepominuly. V době rozhodování žalovaného i předsedy vlády dané skutečnosti byly i nadále relevantní, k postoupení věci Obvodnímu báňskému úřadu v případě trestního stíhání pana R. pro trestný čin nedovoleného ozbrojování došlo až po vydání napadeného rozhodnutí; nebylo důvodu, aby předseda vlády prvostupňové rozhodnutí k rozkladu žalobkyně zrušil. Městský soud také uvedl, že trestní stíhání dřívějšího jednatele žalobkyně nebylo jediným důvodem pro neudělení povolení. Hlavním důvodem bylo množství závažných nedostatků při nakládání se zbraněmi, municí a výbušninami, které jsou v napadeném rozhodnutí detailně popsány. Proto nepovažoval odkazy žalobkyně na přiložená usnesení krajského a vrchního soudu za

pokračování

relevantní.

[5] Podstatné nebylo dle městského soudu ani tvrzení žalobkyně, že mezi ní a Ministerstvem obrany došlo k uzavření kupních smluv, neboť tyto podléhají jiné právní úpravě a chyběl zde mezinárodní prvek. Garanci neohrožení bezpečnostních zájmů ČR neposkytuje ani doklad o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby pana R., neboť ministerstvo posuzuje situaci komplexněji než NBÚ. Legalizace objektu ke skladování vydáním rozhodnutí o změně užívání stavby v areálu Slatina nemění nic na tom, že žalobkyně a její zástupci nebo osoby s ní spojené delší dobu řádně neplnily povinnosti vyplývající ze zákonů, případně je porušovaly, což jistě zakládá obavu z možného ohrožení bezpečnostních zájmů ČR. Žalobkyně pomíjí, že napadené i prvostupňové rozhodnutí stojí na řetězci skutečností a zjištění, nikoliv na jedné kontrole. Městský soud také podotkl, že povinnost řádného odůvodnění neznamena nutnost reagovat podrobně na každý jednotlivý argument žalobkyně, a že vyjádření Ministerstva vnitra, proti kterému brojí, není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, ale vyjádřením dotčeného orgánu dle § 154 správního řádu. Závěrem uvedl, že žalobkyní navržené důkazy neprovedl pro nadbytečnost.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[6] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla zrušení napadeného rozsudku a vracení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Označila v ní za nezákonné stanovisko Ministerstva vnitra; to nesprávně vyhodnotilo možné riziko ohrožení bezpečnostních zájmů ČR. Následně tyto nezákonné závěry potvrdil městský soud. Stěžovatelka tvrdí, že důvody, jež ministerstvo vedly k nedoporučujícímu závaznému stanovisku, vzhledem ke skutkovému stavu neobstojí. Trestní stíhání pana R., tehdejšího jednatele stěžovatelky, není relevantní, neboť tato osoba nadále není stěžovatelčíným statutárním orgánem. Trestní stíhání bývalého jednatele bylo navíc následně pravomocně zastaveno. Bývalý jednatel byl rovněž držitelem dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby vydaného NBÚ.

[8] Stěžovatelka navrhovala provést důkaz rozhodnutími Obvodního báňského úřadu pro území krajů Královéhradeckého a Pardubického ze dne 7. 12. 2017, sp. zn. SBS 37342/2017/OBÚ-09/1 a sp. zn. SBS 37342/2017/OBÚ-09/2. Městský soud však těmto důkazním návrhům nevyhověl. Rozhodnutí báňského úřadu navazují na trestní stíhání pana R.; v jednom z trestních stíhání přitom orgány činné v trestním řízení posoudily jeho jednání jako přestupek, trestní stíhání zastavily a věc postoupily k rozhodování právě báňskému úřadu. Poté báňský úřad stěžovatelku uznal vinnou z přestupku, kterého se dopustila tím, že z nedbalosti skladovala výbušniny v prostorech nebo objektech neodpovídajících požadavkům zákona č. 61/1998 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě (rozhodnutí sp. zn. SBS 37342/2017/OBÚ-09/1). Báňský úřad rozhodl obdobně rovněž ve věci obviněné společnosti MULTIAGRO v. o. s. Slatina (rozhodnutí sp. zn. SBS 37342/2017/OBÚ09/2). Z rozhodnutí báňského úřadu vyplývá, že se jednalo o první pochybení stíhaných společností. K jinému pochybení nedošlo a společnosti navíc aktivně spolupracovaly na

odstranění závadného stavu. V době, kdy žalovaný rozhodoval o vydání povolení pro stěžovatelku, nebyla ani jedna ze společností pravomocně odsouzena za spáchání jakéhokoliv přestupku nebo trestného činu. Stěžovatelka zdůraznila, že se tak stalo až po vydání napadeného rozhodnutí. Domnívá se proto, že městský soud v napadeném rozsudku pochybil.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry a argumentací městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s., a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Přestože Nejvyšší správní soud v této věci již jednou rozhodoval, kasační stížnost je přípustná ve smyslu § 102 s. ř. s. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, „*jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*“. Stěžovatelka v kasační stížnosti sice nenamítá, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, je však třeba zdůraznit, že v předcházejícím případě rozhodoval Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti žalovaného, nikoliv stěžovatelky. Stěžovatelka přitom v nyní posuzované kasační stížnosti uplatnila námitky, jimiž se Nejvyšší správní soud s ohledem na rozsah kasační stížnosti podané žalovaným nemohl v předcházejícím řízení zabývat. V takovém případě nelze kasační stížnost považovat za nepřipustnou z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť smyslem tohoto ustanovení je zajistit, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to za situace, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, č. 119/37 SbNU 519).

[12] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Stěžovatelka nekonkretizovala, v čem přesně tuto vadu spatřuje, nicméně nepřezkoumatelností se Nejvyšší správní soud zabývá z úřední povinnosti.

[15] O nepřezkoumatelný rozsudek se může jednat v případě nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. K obsahu pojmu samotného se Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjadřoval, odkazuje proto na své rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003,

pokračování

č. j. 2 Ads 58/2003-75, dle kterého „[z]a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. [...] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“

[16] Zdejší soud rovněž k této otázce již vyslovil, že přestože je nutné důsledně trvat na dostatečném odůvodnění z hlediska ústavních principů, nelze k tomuto přistupovat zcela dogmaticky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Platí, že z odůvodnění jako celku musí být jasný názor soudu na aspekty rozhodované věci. Nelze „povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009-98). Případné dílčí nedostatky či nízká kvalita rozsudku nezpůsobují samy o sobě jeho nepřezkoumatelnost bez dalšího (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí, které není způsobilé přezkumu pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro něž bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[17] Proto zrušení rozsudku pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí. Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, jak městský soud rozhodl, rozsudek není vnitřně rozporný a netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a jasně uvedl, proč neshledal žalobní námitky důvodnými, přičemž toto odůvodnění neopírá o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem. Po posouzení předmětného kasačního důvodu Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

[18] Nejvyšší správní soud podotýká, že se již obdobnými případy mezi týmiž účastníky zabýval, přičemž nyní nemá důvod se od již vysloveného právního názoru nikterak odchýlit; jak uvedl např. ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2022, č. j. 10 As 481/2021-31, důvodem pro neudělení povolení k dovozu zbraní, jak jej popsalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, bylo nejen trestní stíhání pana R., ale zejména další informace o vážných nedostatcích v muničním skladu stěžovatelky. Jednalo se o závažná pochybení v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municí a výbušninami, konkrétně nelegální skladování řádově stovek tun nebezpečného materiálu – zbraní, střeliva, stovek tisíc kusů munice, výbušnin a bezdýmného střelného prachu v nezabezpečených budovách, které byly zkolaudovány jako zemědělské stavby. Dále byla nalezena zakázaná zbraň, která nebyla vedena v Centrálním registru zbraní, a bylo zajištěno velké množství výbušnin bez patřičných povolení, stejně jako zbraní, jejichž součástí pocházely ze zbraní, které měla stěžovatelka zlikvidovat. Tyto skutečnosti jsou blíže popsány v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný v něm dospěl k závěru, že popsaná pochybení

stěžovatelky tvoří ucelený řetězec, kvůli němuž nelze povolení udělit.

[19] Ačkoliv stěžovatelka setrvale namítá nezákonnost *závazného stanoviska* Ministerstva vnitra, ve skutečnosti se jedná pouze o vyjádření, resp. nezávazné stanovisko (shodně viz bod 27 napadeného rozsudku). Vyjádření dotčeného orgánu je podkladem rozhodnutí správního orgánu [§ 136 odst. 1 písm. b) *in fine* správního řádu], nelze je však ztotožňovat se závazným stanoviskem.

[20] Stěžovatelka opakuje, že jedno z trestních stíhání pana R. bylo pravomocně zastaveno a ve druhém případě byla věc postoupena správnímu orgánu k řešení přestupku. Navazující přestupkové řízení, které báňský úřad vedl se stěžovatelkou a s další obviněnou společností, nebylo v době rozhodování o povolení k dovozu zbraní skončeno.

[21] K rozhodnutím báňského úřadu o přestupku stěžovatelky a společnosti MULTIAGRO v. o. s. Slatina Nejvyšší správní soud podotýká, že městský soud řádně odůvodnil, proč neprovedl důkazy, které navrhla stěžovatelka. Rozhodnutí báňského úřadu nemohou na věci nic změnit. Okresní soud v Ústí nad Orlicí postoupil věc báňskému úřadu usnesením ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017-577, tj. až po vydání napadeného rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud při přezkumu rozhodnutí vychází ze *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*). Tato linie řízení se týkala trestného činu nedovoleného ozbrojování, jehož se měl dopustit bývalý jednatel stěžovatelky. Stěžovatelka odkázala též na usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 1. 2017, č. j. 62 T 4/2016-1042, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, sp. zn. 4 To 3/2017. V tomto případě se jednalo o zastavení trestního stíhání bývalého jednatele pro podezření ze zločinu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence.

[22] Přestože bylo trestní stíhání jednatele po vydání napadeného rozhodnutí zastaveno, nelze námitkám stěžovatelky přisvědčit. Městský soud v této souvislosti zdůraznil, že trestní stíhání dřívějšího jednatele nebylo jediným důvodem, proč žalovaný stěžovatelce neudělil povolení. Stěžovatelka pomíjí, že nosný důvod spočíval v řadě závažných nedostatků v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municí a výbušninami, které jsou v napadeném rozhodnutí popsány a které vedly také k potrestání stěžovatelky v přestupkovém řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 408/2020-35 vyložil, že „*správní orgány zřetelně vysvětlily, že trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně nebylo hlavním důvodem pro neudělení povolení. Samotné trestní stíhání by bez přítomnosti dalších okolností významných pro bezpečnostní zájmy České republiky zřejmě ani nevedlo k závěru o neudělení povolení. Žalobkyně přitom v rozkladu poukazovala právě na trestní stíhání dvou jí zmiňovaných společností; z rozkladu ovšem nevyplývá, že by se tyto společnosti měly dopustit srovnatelných pochybení při nakládání s vojenským materiálem. (...) Důvodem pro neudělení povolení žalobkyni tak bylo především množství závažných nedostatků v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municí a výbušninami. Stěžovatel spatřoval odlišnost právě v řadě pochybení v evidenci zbraní a munice, zabezpečení objektů, v nichž byl materiál skladován, a dalších nesrovnalostí v činnosti žalobkyně. Přestože v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, že odlišnost spočívá právě v této okolnosti, z odůvodnění jasně vyplývá, že samo trestní stíhání dřívějšího jednatele žalobkyně nedostačuje k neudělení povolení. V napadeném rozhodnutí*

pokračování

detailně popsaná pochybení proto logicky představují další zásadní skutečnosti, které ve svém souhrnu tvoří ucelený řetězec důvodů vedoucích k nevyhovění žádosti žalobkyně a které její případ odlišují od ostatních. Stěžovatel plně vyhověl požadavku, aby rozhodnutí odpovídalo okolnostem posuzovaného případu. Nedopustil se tedy neodůvodněného odklonu od rozhodovací praxe“ (zvýraznil Nejvyšší správní soud).

[23] Z tohoto důvodu nelze přisvědčit ani námitce, že trestní stíhání tehdejšího jednatele není relevantní, protože nadále nevystupuje jako stěžovatelčin statutární orgán. Jak navíc městský soud a žalovaný podotkli, bývalý jednatel má nadále podstatný vliv na činnost stěžovatelky, jejíž stávající jednatelka je jeho rodinnou příslušnicí. Skutečnost, že současná jednatelka neporušuje právní předpisy, nemá na posouzení věci vliv. Je tedy zřejmé, že byly splněny podmínky pro neudělení povolení dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 228/2000S Sb.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu nemají podle § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jim nebyla soudem uložena žádná povinnost spojená s náklady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu